

Wyrok z dnia 17 listopada 1999 r.

I PKN 392/99

Samo ujawnienie niedoboru w mieniu powierzonym pracownikowi nie uzasadnia rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 KP.

Przewodniczący: SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 1999 r. sprawy z powództwa Mariana P. przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowej Komunikacji Samochodowej w K. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z dnia 7 kwietnia 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację oraz zasądził kwotę stu złotych od strony pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie wyrokiem z dnia 7 kwietnia 1999 r. [...] oddalił apelację pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej w K. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Chełmie z dnia 27 listopada 1998 r. [...], mocą którego powód - Marian P. przywrócony został do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy. W uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego podniesiono w szczególności, że trafne jest stanowisko Sądu Rejonowego, wedle którego „ujawnienie niedoboru w mieniu powierzonym pracownikowi nie jest równoznaczne ze stwierdzeniem, że dokonał on zaboru brakującego mienia”, tym bardziej jeżeli zważyć, że w stacji paliw oprócz powoda pracowało jeszcze siedmiu innych pracowników. W tej sytuacji brak było podstaw do zwolnienia powoda w trybie art. 52 § 1 pkt 2 KP, skoro popełnienie przez niego zarzucanego mu przez stronę pozwaną przestępstwa ani nie zostało stwierdzone prawomocnym wy-

rokiem, ani też nie było oczywiste w chwili rozwiązywania z pracownikiem umowy o pracę. Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutów strony pozwanej dotyczących uchybień procesowych, bowiem przepis art. 177 § 1 pkt 4 KPC pozostawia sądowi ocenę co do celowości zawieszenia postępowania w sprawie, jeżeli ujawni się czyn, którego ustalenie w drodze karnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie. Ponieważ w danym wypadku postępowanie karne nie obejmowało powoda, ale toczyło się wyłącznie przeciwko innym osobom, przeto jego zakończenie nie mogło mieć żadnego wpływu na rozstrzygnięcie w rozpoznawanej sprawie. Przeciwnie, w tej sytuacji uwzględnienie wniosku strony pozwanej o zawieszenie postępowania mogło spowodować nieuzasadnione przedłużenie tego postępowania, czemu Sąd obowiązany był przeciwdziałać (art. 6 KPC).

W kasacji od powyższego wyroku strona pozwana zarzuciła błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 52 § 1 pkt 2 KP przez przyjęcie, że rozwiązanie z powodem umowy o pracę w tym trybie stanowiło naruszenie prawa „ponieważ zarzucane powodowi przestępstwo nie było oczywiste, gdyż nie zapadł skazujący wyrok a powód nie został nawet objęty aktem oskarżenia”. Zdaniem skarżącego: „Oczywistość przestępstwa nie dotyczy wprost zagarnięcia mienia, gdyż faktycznie nie ma dowodów potwierdzających dokonanie takiego przestępstwa. Bezsporny jest jednak zarzut popełnienia przestępstwa z art. 218 obowiązującego wówczas kodeksu karnego polegającego na niedopełnieniu obowiązku w zakresie nadzoru nad mieniem - stwarzającego choćby nieumyślnie - możliwość powstania niedoboru - jeżeli istotny niedobór wystąpił”, a tych okoliczności Sąd nie rozważył i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu wyroku. Ponadto w kasacji sformułowany został również zarzut „popełnienia rażących uchybień procesowych przez zaniechanie szczegółowego i samodzielnego ustalenia czy popełnione przez powoda przestępstwo było oczywiste”. Na podstawie tak sformułowanych zarzutów, w kasacji wnosi się o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie lub Rejonowemu w Chełmie. W odpowiedzi na kasację powód wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna.

Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji (art. 393¹¹ KPC), bio-

rac pod uwagę przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (art. 393³ KPC). Ponieważ w niniejszej sprawie w kasacji nie wskazano na żadne przepisy postępowania, których naruszenie uzasadniałby sformułowany w niej zarzut „popelnienia rażącego uchybień procesowych przez zaniechanie szczegółowego ustalenia, czy popelnienie przez powoda przestępstwa było oczywiste”, przeto zarzut ten nie mógł być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym, a w konsekwencji należało przyjąć, że ustalenia faktyczne dokonane w toku postępowania przez Sądy obu instancji nie zostały zakwestionowane i są wiążące. Dlatego przedmiotem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym był wyłącznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut naruszenia art. 52 § 1 pkt 2 KP przez przyjęcie, że rozwiązanie umowy o pracę z powodem na podstawie tego przepisu nie było dopuszczalne. Tymczasem, w uzasadnieniach wyroków Sądów obu instancji orzekających w niniejszej sprawie trafnie wywiedziono, że w rozpoznawanej sprawie zarzucane powodowi przestępstwo zaboru mienia ani nie zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem, ani też nie posiada ono znamion oczywistości, skoro samo „ujawnienie niedoboru w mieniu powierzonym pracownikowi nie jest równoznaczne ze stwierdzeniem, że dokonał on zaboru brakującego mienia”. Co więcej, w rozpoznawanej sprawie nie wykazano nawet związku przyczynowego pomiędzy konkretnymi zachowaniami powoda a faktem powstania niedoboru mienia, do którego zresztą - poza powodem - miało dostęp także siedmiu innych pracowników strony pozwanej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹² KPC oraz na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 393¹⁹ i art. 391 KPC orzekł jak w sentencji.

=====